

почти наши познати ни увѣряваха, че по нѣмане врѣме и по едно дѣйствително неразположение, не ще ни бжде възможно да се прѣдставимъ прѣдъ канцлера, като ни утѣшаваха съ това, че нашата мисия била напълно изпълнена съ прѣдставянето ни прѣдъ министра Бюловъ. (Staatsminister Bülow). Но тамъ дѣто се стѣгахме за пжтъ, ние получаваме чрѣзъ единъ разсиленъ отъ министерството на външнитѣ дѣла едно писмо отъ д-ръ Бюшъ часа на 2, понедѣлникъ, 6/18 декемврия.

Набързо той ни извѣстява, че Князь Бисмаркъ желае да ни види още сжщия день, часа на 4 ¹/₂.

Бѣхъ самъ въ хотела при получване това писмо. Цанковъ бѣше отишълъ въ едно кафене. Разприпкахъ се и азъ самъ и едно момче отъ хотела и едва го намѣрихме.

IV.

При Бисмарка *).

Нѣколко минути прѣди това опрѣдѣлено врѣме, ние се намѣрихме въ министерството на външнитѣ дѣла, Вилхемстрассе, № 72. Тъкмо въ 4 ¹/₂ ч. насъ ни въвеждатъ

*) За приема ни отъ князь Бисмарка, вижъ статията ми въ в. „България“ година I, София, 31 юлия, 1898 г., брой 61. Тази статия започва така:

„ПРИ БИСМАРКА

5/17 — 6/18 декемврия, 1876 год.

Той бѣ справедливо нареченъ *жельзень канцлеръ*. Но смъртъта смазва и жельзото. И ето, че подъ нейния тежкъ ударъ, падна тия дни и жельзения канцлеръ — голѣмото и крайно човѣческо падане, отъ което никой вече не става. Това падане, ако и не до тамъ неочаквано, разпотърси цѣла Германия. Той млъкна безжизненъ веднажъ за всѣкога; но около ковчегъ на смъртнитѣ му останки глухитѣ стенания се примѣсватъ съ шумоление отъ безчислени вѣнци и прѣдъ тоя ковчегъ отива та колѣнничи благоговѣйно наедно съ съпругата си и самия германски монархъ; около името му като че да се съживѣва отново